איך קנגורו קיבל זנב

סיפור ילידי אוסטרליה

לפני הרבה, הרבה זמן חיות אחדות נראו שונה ממה שהן נראות עכשיו. לקנגורו לא היו זנבות ולוומבט היו ראשים גבוהים, עגולים.
מיריאם הקנגורו ווארין הוומבט היו ידידים טובים. הם גרו יחד בבקתה שבנה ווארין מקליפות עצים. הם אהבו להיות ביחד אבל מיריאם העדיף לישון בלילה בחוץ וצחק מווארין שתמיד רצה לישון בתוך הבקתה.
"בוא ווארין, תישן פעם בחוץ יחד אתי" אמר מיריאם "זה נעים יותר. אפשר להביט בלילה על הכוכבים ולשמוע את רחשי הרוח בין עלי העצים."
"קר מדי בחוץ" אנפף ווארין "ולפעמים יורד גשם. אני עלול להירטב! אני מעדיף לישון בבקתה שלי בה בוערת אש חמה שמחממת אותי."
מיריאם הקנגורו לא השלים עם זה "הבקתה שלך חשוכה ומסריחה. טוב יותר לישון באוויר צח תחת הכוכבים הבהירים!" "לא, תודה" ענה ווארין "אשאר בבקתה שלי, כי בה נוח לי יותר".
מיריאם נעשה עצבני "אתה פשוט מפחד לישון בחוץ אתי. אתה מפחד מרעשי הרוח." "אני לא מפחד" נפף ווארין "אני רק אוהב לישון בבקתה שלי!"
מיריאם התגרה בווארין עד שזה בסוף הסכים לישון בחוץ. אבל בלילה נעשה לו קר והוא חזר לבקתה פנימה. הקנגורו צחק ממנו.
כל הקיץ הם התנהגו כמו ידידים אך מיריאם לעתים צחק מהבקתה של ווארין.
דברים השתנו עם בואו של החורף. הרוח הייתה קרה יותר בלילה, אבל מיריאם תחילה לא דאג. הוא הסתתר תחת עץ כדי להתגונן מהרוח וצחק על ווארין שישן בבקתה מסריחה. "וומבט לא יכול לעמוד ברוח, כמוני" אמר לעצמו.
אבל הרוח התחזקה ונעשתה קרה יותר. מיריאם התגלגל כמו כדור והתחבק לגזע העץ. הוא אמר לעצמו שהרוח לא יכולה להזיק לו, שהוא לא מפחד. וכשהתחיל לרדת גשם הוא מלמל "קצת

רוח וגשם לא יזיקו לי. אני לא מפחד."
לילה אחד רוח קרה, עם טיפות גשם, פגעה בקנגורו כמו במחטי קרח. מיריראם נרטב ונעשה לו קר כל כך שלא יכול היה לסבול זאת יותר. הוא קם על רגליו האחוריות והתחיל לקפוץ באיטיות לכוון בקתת הקליפות.
"זה אני!" הוא דפק בחוזקה על הדלת "תן לי להיכנס!" "לא!" זעק וומבט "אין די מקום."
שיני מיריראם קשקשו בקור. הוא רגז מאוד ודחף את הדלת עד שהיא נפתחה. "עכשיו אני בפנים! לא תוכל לזרוק אותי החוצה!"
"הממם" נהם ווארין. "טוב, לך לישון שם, בפינה. אתה רטוב כולך ואני לא רוצה שמים קרים יטפטפו עלי." וומבט התמתח שוב ליד האש ונרדם.
מיריראם נשכב בפינה, אך בקיר היה חור וגשם ורוח חדרו פנימה. הוא לא הצליח להתייבש ולהתחמם. האש כבתה אך ווארין לא הרגיש בכך. הוא נחר תוך שינה ומדי פעם צחק, כנראה מחלום משעשע. זה הכעיס את מיריראם נורא.

בבוקר כל גופו של מיריראם היה קשיח וכואב. הוא ניתר החוצה ולקח אבן גדולה. כשחזר ווארין בדיוק התחיל להתעורר. מיריראם זרק את האבן על ראשו של ווארין ושיטח את מצחו. האף של ווארין נעשה פחוס. "זה על שלא עזרת לי להתייבש ולהתחמם" אמר מיריראם "ומהיום תחיה תמיד בחור לח. הבית הקר והמצח השטוח יזכירו לך את הלילה האחרון."
מאז ווארין ומיריראם לא דיברו יותר זה עם זה ווארין תכנן נקמה.
הוא עשה חנית גדולה וחיכה עד שמיריראם ילך להתרחץ ליד משכנו. ואז זרק את החנית, שנתקעה בישבנו של מיריראם. הקנגורו ילל מרוב כאב וניסה להוציא את החנית, אך לשווא.
"מעכשיו יהיה לך זנב ארוך" זעק ווארין "ולא יהי לך בית לחיות בו."
ולכן היום לוומבט יש מצח שטוח והוא חי תחת פני האדמה במאורות חשוכות ולחות. לכן גם לקנגורו יש זנב ארוך והוא ישן תמיד בחוץ, תחת הכוכבים.